

възглавницата ѝ, но никога не минава върху столицата. Срещат се колони с двойни възглавници, а нѣкжде сж единични сь голѣма височина (пиринската кжца). И въ двата последни случая възглавницитѣ подготвятъ прехода отъ вертикалния мотивъ на колоната къмъ хоризонталната греда.

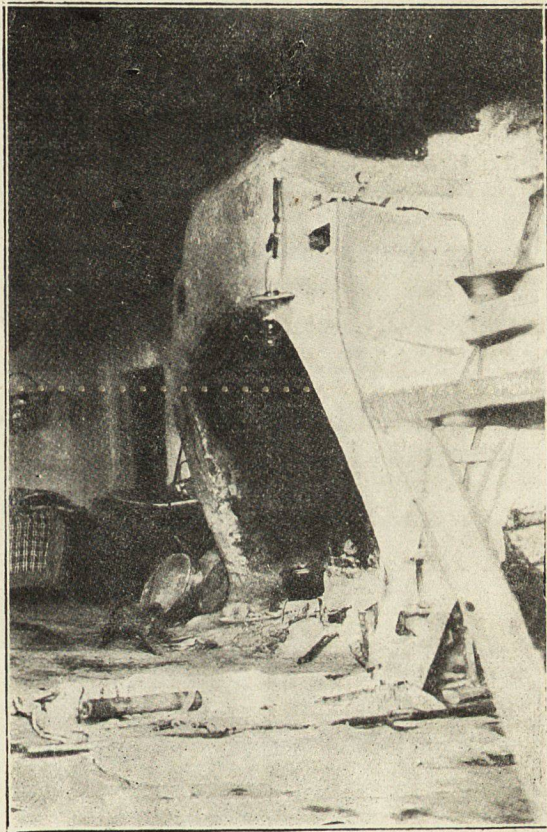
Интересенъ е профила на междуколонното пространство, при двойнитѣ възглавници: мотивъ които особено често се срѣща въ планинската градска и номадска селска кжца.

Въ западна България междуколонното пространство се преминава сь полукръгло засводяване: което е омазано сь варови мазилки и винаги бѣлосано. Самата колона обаче остава винаги дървена, прехода между колоната и свода се разграничава отъ дървенъ профилъ подъ който е капителя на колоната, а надъ него варовъ бѣлъ сводъ.

Въ срѣдна България, около пловдивско и северната частъ на срѣднитѣ родопи, се срѣщатъ такива сводове, сь висящи легла, гдѣто дървенитѣ колони липсватъ презъ единъ: леглата въ тѣзи мѣста се завършватъ сь нѣкакъвъ дървенъ мотивъ, най-често топка, колорирана въ тона на колонитѣ. Дебелината на сводовата стѣна и свода е 15—16 см. и никога не по дебела.

Полукръглото засводяване на междуколонието е форма на италианския ренесансъ, линия донесена въ зап. България отъ македонцитѣ майстори. Висящото сводово легло отъ пловдивско и севернитѣ зони на срѣднитѣ родопи въ западна България не се срѣщатъ и сж свършено чужди тука.

Полукръглото преминаване на междуколонното пространство е

Обр. 126. — Огнище въ с. кжца отъ Зап. България.